



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyně Mgr. Lucíí Trejbalovou ve věci

žalobce:



bytem



zastoupen advokátem Mgr. Davidem Bezuchou
sídlem Kostelní 10/5, 460 01 Liberec 2

proti

žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**
sídlem U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 4. 2019, č. j. OD 187/19-2/67.1/19040/NL

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 2. 4. 2019, č. j. OD 187/19-2/67.1/19040/NL, se zrušuje pro vady řízení a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 9 800 Kč, k rukám jeho právního zástupce Mgr. Davida Bezuchy, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Liberec, odboru dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 19. 12. 2018, č. j. MML 131353/18/4131/OD/Ht CJ MML 2773223/18.
2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným z nedbalostního spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), pro porušení § 4 písm. a) zákona o silničním provozu, kterého se měl dopustit tím, že dne 19. 5. 2018 kolem 12:45 hod. jel na jízdním kole s elektromotorkem po stezce pro chodce, kde je vjezd cyklistům povolen, v ulici Pod Klášterem v Liberci ve směru jízdy od centra města k Liberecké přehradě, při objíždění skupinky chodců neadekvátně zareagoval na souvislou vrstvu písku, kdy na této začal brzdit a dostal tak smyk, který nevyrovnal, a havaroval na stezku, při pádu si způsobil lehké zranění. Za přestupek byla žalobci uložena pokuta 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
3. Správnímu orgánu I. stupně podezření ze spáchání shora popsaného přestupku oznámila Policie ČR, které pád z jízdního kola ohlásil žalobce. K oznámení o přestupku ze dne 7. 6. 2018 policie připojila úřední záznam ze dne 19. 5. 2018 o podaném vysvětlení žalobce, protokol o nehodě v silničním provozu ze dne 19. 5. 2018, situační plánec z místa dopravní nehody ze dne 19. 5. 2018 a fotodokumentaci z místa dopravní nehody pořízenou téhož dne. Správní orgán I. stupně sepsal dne 6. 9. 2018 záznam o podaném vysvětlení, do něhož se žalobce k přestupkovému jednání vyjádřil, nesouhlasil s tím, že by dopravní nehodu zavinil. Ústní jednání o přestupku se podle protokolu ze dne 20. 11. 2018 konalo v přítomnosti právního zástupce žalobce, žalobce se znovu vyjadřoval k průběhu dopravní nehody a ke svému pádu z jízdního kola po objetí skupinky chodců, popsal, že místa s odstraněnou dlažbou objížděl vpravo, po najetí do písku dostal smyk, kolo nezvládl a došlo k pádu. V průběhu ústního jednání bylo provedeno dokazování listiny předloženými policií, jako další podklad pro rozhodnutí byly označeny úřední záznamy o podání vysvětlení žalobci policií i správnímu orgánu I. stupně.
4. Rozhodnutím ze dne 19. 12. 2018 byl žalobce shledán vinným z nedbalosti z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu ve spojení s § 4 písm. a) zákona o silničním provozu, byla mu uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Správní orgán I. stupně konstatoval naplnění formálního znaku přestupku, protože žalobce prokazatelně porušil zákonem stanovenou povinnost, neboť nepřízpůsobil své chování technickému stavu komunikace – stezky, kdy po nájezdu na

stezku i viděl, že zde probíhají stavební úpravy, před nájezdem do pravotočivé zatáčky objížděl skupinku chodců, najel na nános písku, poté došlo ke smyku předního kola, které mu podjelo, neudržel stabilitu a havaroval na povrch stezky a při pádu si způsobil zranění. Tím žalobce porušil § 4 písm. a) zákona o silničním provozu. Správní orgán I. stupně dále uvedl, že žalobce jel po stezce pro pěší, kam mu bylo dodatkovou tabulkou umožněno vjet na kole, měl tedy své chování přizpůsobit tomu, že se pohyboval prakticky na chodníku, kde by neměl překročit rychlost chůze. Nejednalo se o překážku náhlou, k dopravní nehodě navíc došlo za denního světla, viditelnost nebyla ztížena. Správní orgán I. stupně také konstatoval, že ze spisové dokumentace nelze dovodit, že by se ze strany žalobce jednalo o úmyslné jednání a jeho formu zavinění tedy lze posoudit jako nedbalost, a to minimálně nevědomou. Materiální znak přestupku byl rovněž naplněn, zájem společnosti nepochybně je, aby všichni účastníci provozu na pozemních komunikacích dodržovali své povinnosti. Žalobce přitom neměl žádnou zákonem stanovenou výjimku k tomu, aby se choval odlišně od ostatních účastníků provozu.

5. Žalobcovo podání ze dne 28. 12. 2018 označené jako odpor (podle poučení dané žalobci v prvostupňovém rozhodnutí) žalovaný vyhodnotil jako včasné odvolání a žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 2. 4. 2019 jej zamítnul a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Žalovaný konstatoval, že rozhodnutí přezkoumal v celém rozsahu, dospěl k závěru, že prvostupňový správní orgán shromáždil všechny dostupné důkazy, přičemž při popisu skutkového děje zcela vycházel z opakovaného vyjádření žalobce, které učinil jak policii, tak v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně, a žalovaný jej označil za přesné a odpovídající skutečnosti. Dodal, že žalobce zcela jistě věděl, že jede na jízdním kole po stezce pro chodce a mohl a měl předpokládat, že zde budou chodci, a také že musí přizpůsobit jízdu na jízdním kole jednak technickému stavu stezky pro chodce, jejímu povrchu a situaci v provozu na stezce, když skupinku chodců viděl dostatečně předem. Argumenty žalobce žalovaný nepřijal, ztotožnil se se zjištěním a hodnocením ze strany správního orgánu I. stupně, který se podle žalovaného také řádně vyjádřil k formě zavinění i naplnění formálního i materiálního znaku předmětného přestupku. Jako odpovídající žalovaný shledal pokutu ve výši 1 500 Kč uloženou na spodní hranici zákonem stanoveného rozmezí.

II. Žaloba

6. Ve včasné žalobě žalobce namítal, že žalovaný porušil § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, neboť napadené rozhodnutí není v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, a nevyšlo ze spolehlivě zjištěného stavu věci, a § 3 správního řádu, neboť správní orgán nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci a nevedl správní řízení tak, aby posílil důvěru žadatele ve správnost rozhodování a napadené rozhodnutí tak nepovažuje žadatel za přesvědčivé.
7. Žalovaný se podle žalobce nezabýval přezkumem subjektivní stránky jeho jednání, když pouze konstatoval, že se správní orgán I. stupně subjektivní stránkou zabýval. Úvahu správního orgánu I. stupně, že pokud nelze dovodit úmysl, pak se jedná o nedbalost, označil žalobce za vadnou. Podle žalobce musí správní orgán učinit úvahu i o naplnění znaků nedbalostního jednání, k tomu ze strany prvostupňového správního orgánu ani žalovaného nedošlo, napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné. Žalobce popřel, že by bylo možné ve vztahu ke skutku dovodit jeho zavinění. U cyklisty jedoucího rychlostí

maximálně svižné chůze (žalobce zpomalil při objíždění chybějících dlažebních kostek a přibrzdil před skupinkou chodců) je dáno, že jeho rychlost je přiměřená povětrnostním podmínkám stavu komunikace. Není možné, aby cyklista předvídal, že na komunikaci nacházející se v městské zástavbě, která není nijak znečištěna, a ani není takové nebezpečí avizováno jakýmkoliv dopravním značením či neformálním upozorněním, dojde k nahromadění silné vrstvy písku v zatáčce, na které by mohl včas reagovat při nepředvídané situaci. Zavinení z nedbalosti nebylo správními orgány řádně odůvodněno, není možno zjistit zavinení ani ze způsobu jízdy, ani z manévru, jímž žalobce reagoval na ztrátu rovnováhy kola ve vrstvě písku, která se jinde nenacházela, v důsledku čehož žalobce použil brzd, dostal smyk a upadl z kola.

8. Pokud se přezkoumávané skutkové okolnosti posoudí, je podle zřejmé, že povinnost stanovenou § 4 písm. a) zákona o silničním provozu neporušil. Z jeho chování na komunikaci plyne, že bylo ohleduplné, ukázněné, svým způsobem jízdy nikoho neohrožoval, jízdu přizpůsobil i situaci na komunikaci a druhu komunikace, po které se pohyboval. Chování žalobce, které vedlo k pádu z kola, bylo reakcí na situaci, kterou vyvolala náhlá a neočekávatelná překážka v podobě vysoké vrstvy písku v jedné části komunikace, do které by se žalobce nedostal, pokud by se nevyhýbal jiným účastníkům provozu.
9. Žalobce nesouhlasil s naplněním materiální stránky přestupku. Pokud spadl z kola poté, co najel do silné vrstvy písku, přičemž není znám důvod pádu z kola (zda pád způsobila ztráta rovnováhy způsobená zpomalením v důsledku zabřednutí pneumatik do písku, nebo byl pád způsoben až užitím brzd) nemůže jít o jednání, kterým by došlo k porušení zájmu společnosti na tom, aby se účastníci provozu chovali ohleduplně a ukázněně. Správní orgány zájem společnosti natolik rozšířily, že každý pád cyklisty z kola by byl přestupkem.
10. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil.

III. Vyjádření žalovaného

11. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že spisová dokumentace obsahuje vyjádření žalobce policii při šetření dopravní nehody, podání vysvětlení správnímu orgánu I. stupně a jeho vyjádření při ústním projednání přestupku. Na základě těchto vyjádření učinil správní orgán I. stupně závěr o tom, že se žalobce přestupkového jednání dopustil, s čímž se žalovaný ztotožňuje. Pokud jde o odůvodnění formy zavinení přestupkového jednání a naplnění formálního a materiálního znaku přestupku, žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyjádřil tak, že se k těmto otázkám řádně vyjádřil správní orgán I. stupně, tedy že je dostatečně odůvodnil. Žalovaný se pak vyjádřil k odvolacím argumentům žalobce, který v odvolání napadal nesprávné právní posouzení jednání, a to že neadekvátně zareagoval na souvislou vrstvu písku. Žalovaný navrhoval, aby soud žalobu v celém rozsahu zamítnul, náhradu nákladů řízení nepožadoval.

IV. Posouzení věci soudem

12. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního,

ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu, v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s.

13. Úvodní žalobní body týkající se porušení § 2 odst. 1 a § 3 správního řádu nepovažoval soud

za řádně uplatněné, konkretizované tak, aby se jimi mohl zabývat. Nejvyšší správní soud v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, publ. ve Sb. NSS pod č. 835/2006, vyslovil, že: *„Ličení skutkových okolností v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých "obvyklých" nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem.“* (rozhodnutí NSS dostupná též na www.nssoud.cz)

14. Podle § 13 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, *fyzická osoba je pachatelem, jestliže svým zaviněným jednáním naplnila znaky přestupku nebo jeho pokusu, je-li trestný.* Zavinění je

tedy jednám ze základních znaků odpovědnosti za přestupek, a to subjektivním předpokladem odpovědnosti za přestupek. Podle § 93 odst. 1 písm. d) zákona o odpovědnosti za přestupky musí výroková část rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, obsahovat *formu zavinění u obviněného, který je fyzickou osobou.*

15. Podle § 15 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek *postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění.* Podle § 15 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky, *přestupek je spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel a) věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí (nedbalost vědomá), nebo b) nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl (nedbalost nevědomá).* Nedbalostní zavinění tedy postrádá složku vůle, dále platí, že oba zákonem definované znaky musí být naplněny současně. K nedbalosti nevědomé *Jemelka, L., Vetešník, P. Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, Zákon o některých přestupcích. Komentář, 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2017, 129 s., uvádí: „Prvním znakem je skutečnost, že pachatel nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, tedy že nevěděl, že může ohrozit nebo porušit zájem, proti kterému přestupek směřuje a k jehož ochraně je příslušné ustanovení především určeno (objekt přestupku).*

Druhým znakem je skutečnost, že to pachatel vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl, tedy dodržení určité míry opatrnosti. Nezachování této určité míry opatrnosti můžeme přisuzovat podle objektivních a subjektivních kritérií, která musí být s povinností pachatele vědět a možností vědět splněna současně. Zákon o přestupcích v případě přestupků spáchaných z nevědomé nedbalosti zakládá odpovědnost na povinnosti, ale současně i na možnosti předvídat způsobení poruchy nebo ohrožení zájmu chráněného zákonem.“

16. V souladu s § 68 odst. 3 správního řádu musí být forma zavinění – tedy naplnění zákonem předvídaných předpokladů zavinění (u nedbalosti nevědomé viz shora) – správním orgánem řádně zdůvodněna v odůvodnění rozhodnutí.

17. Napadené rozhodnutí žalovaného, a to ani ve spojení s rozhodnutím správního orgánu I. stupně, nenaplnilo požadavek na řádné odůvodnění naplnění zavinění ve formě nedbalosti nevědomé jako subjektivního znaku odpovědnosti za přestupek. Žalobci je třeba přisvědčit, že žalovaný se přezkumem subjektivní stránky jednání žalobce v podstatě nezabýval, pouze poznamenal, že správní orgán I. stupně k formě zavinění řádně vyjádřil. Je tedy nutno vycházet z toho, že žalovaný se plně ztotožnil se závěry správního orgánu I. stupně ohledně naplnění předpokladů pro zavinění ve formě nedbalosti nevědomé výslovně.
18. Pokud žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že se k uplatněným odvolacím námitkám nesprávného právního posouzení vyjádřil, soud si na okraj dovolí poznamenat, že žalobce byl správním orgánem I. stupně nesprávně poučen v tom smyslu, že již podáním opravného prostředku (odporu) proti rozhodnutí o přestupku se toto rozhodnutí bez dalšího ruší, což samozřejmě mohlo ovlivnit rozsah skutečností namítaných v podaném opravném prostředku ze dne 28. 12. 2018, nazvaném podle poučení obsaženém v prvostupňovém rozhodnutí jako odpor.
19. Podstatné tedy je, zda zavinění ve formě nedbalosti nevědomé řádně posoudil a odůvodnil správní orgán I. stupně. Soud se plně ztotožnil s výtkami žalobce, že odůvodnění subjektivní stránky přestupku správním orgánem I. stupně bylo nedostatečné. Úvaha správního orgánu I. stupně, že pokud nelze ze spisové dokumentace dovodit, že by ze strany žalobce coby obviněného došlo k úmyslnému jednání, lze jeho formu zavinění posoudit jako nedbalost, a to minimálně nevědomou, není správná. I v případě, že správní orgán dovodí, že obviněný z přestupku se protiprávního jednání nedopustil úmyslně, musí se zabývat tím, zda měl obviněný z přestupku povinnost a současně možnost předvídat porušení nebo ohrožení zájmu chráněného zákonem. Tedy v daném případě bylo povinností správního orgánu posoudit, zda měl žalobce povinnost a současně možnost předvídat porušení nebo ohrožení zájmu společnosti na ochraně bezpečného provozu na komunikacích, zájmu na ochraně zdraví, života osob a majetku, životního prostředí a zvířat, k němuž směřuje povinnost účastníka provozu podle § 4 písm. a) zákona o silničním provozu. Takové úvahy soud v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí v části věnující se subjektivní stránce přestupku nenalezl.
20. I pokud by vzal soud v úvahu předchozí konstatování správního orgánu I. stupně učiněné v rámci právní kvalifikace zjištěného jednání žalobce, tedy že žalobce nepřizpůsobil jízdu na kole při objíždění skupinky chodců probíhajícími stavebními úpravami, jsou úvahy z hlediska zavinění nedostatečné. Z odůvodnění rozhodnutí totiž nevyplývá, z čeho by bylo možné dovozovat takový technický stav komunikace (stezky pro pěší, kam byl vjezd cyklistům povolen) v podobě náhlého výskytu hluboké vrstvy písku v jednom místě, na kterou by žalobce měl a současně mohl reagovat, a z jakého důvodu bylo při rychlosti jízdy v podstatě krokem (správní orgán I. stupně vycházel výhradně z popisu jízdy žalobce, který uvedl, že na stezku najel rychlostí max. 10 km/h, zpomalil při objíždění míst s odstraněnou dlažbou, a poté i při předjíždění skupinky chodců) možné hovořit o nedodržení nezbytné míry opatrnosti. Bylo povinností správního orgánu I. stupně, resp. žalovaného pečlivě oznámenou dopravní nehodu (pád žalobce z jízdního kola na stezku v důsledku nezvládnutí kola po najetí do souvislé vrstvy písku) z pohledu

zavinění žalobce řádně posoudit a odůvodnit předpoklady zavinění ve formě nedbalosti nevědomé

ve smyslu § 15 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky. A to zvláště za situace, kdy se žalobce od počátku řízení bránil tomu, že by způsobem jízdy na kole svůj pád z kola

po nájezdu do hluboké vrstvy písku zavinil. Lze tedy uzavřít, že napadená rozhodnutí jsou v této části nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

21. Z tohoto pohledu se jeví závěry správních orgánů, že svým zaviněným jednáním žalobce porušil povinnost účastníka provozu na pozemních komunikacích ve smyslu § 4 písm. a) zákona o provozu na pozemních komunikacích, jako předčasné. Pokud správní orgány žalobci nevytýkají rychlou či jinak nebezpečnou jízdu na kole či nesprávnost manévru při objíždění skupinky chodců, není soudu zřejmé, jak měl žalobce, který dle svého vyjádření při objíždění nerovností na stezce i objíždění skupinky chodců zpomalil a jel rychlostí menší než 10 km/h, tedy prakticky rychlostí svižné chůze, jinak jízdu na kole přizpůsobit stavebnímu a technickému stavu stezky a provozu na stezce. Skutečnost, že žalobce před pádem viděl místa s odstraněnou dlažbou, která bez problémů při zpomalení objel, bez dalšího neimplikuje možný vjezd do souvislé hluboké vrstvy písku, v níž přední kolo dostane smyk a žalobce stabilitu na jízdním kole ani při nikterak vysoké rychlosti neudrží.
22. Protože soud shledal shora popsaná pochybení v závěrech správních orgánů ohledně zaviněného porušení povinnosti účastníka provozu dle § 4 písm. a) zákona o silničním provozu, nebylo již třeba, aby se dále zabýval posouzením materiální stránky přestupku ze strany správních orgánů. Pouze v obecné rovině soud dodává, že sdílí žalobcův náhled na věc, tedy že nikoli každý pád cyklisty z jízdního kola představuje natolik společensky škodlivý čin, aby představoval porušení či ohrožení zájmu společnosti na bezpečném provozu na pozemních komunikacích a automaticky naplnil materiální stránku přestupku. Tedy i naplnění materiální stránky přestupku musí být odůvodněno nikoli pouze obecně, ale s ohledem na konkrétní okolnosti posuzovaného jednání.

V. Závěr a náklady řízení

23. Vzhledem k tomu, že žalobní námitky shledal soud důvodnými, zrušil postupem podle § 78 odst. 1 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. a), b) s. ř. s. napadené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení a věc mu podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil k dalšímu řízení, a to bez jednání v souladu s § 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 s. ř. s.
24. V dalším řízení je žalovaný vysloveným právním názorem soudu vázán dle § 78 odst. 5 s. ř. s. Bude povinností správních orgánů znovu se věcí zabývat, přičemž k vyslovení viny za přestupek bude možné přistoupit pouze, budou-li zjištěny a prokázány oba předpoklady nedbalostního nevědomého zavinění. Tedy nejen povinnost žalobce ještě více přizpůsobit jízdu na jízdním kole stavu a situaci na stezce, ale současně také jeho možnost při zachování standardní míry nezbytné opatrnosti zareagovat na souvislou vrstvu písku na stezce, která se v jiných místech nenacházela a na které žalobce dostal smyk předního kola, který následně nezvládl vyrovnat.

25. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého *účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.*
26. V souzeném případě byl žalobce úspěšný, proto mu soud proti žalovanému přiznal právo na náhradu nákladů řízení. Ty byly tvořeny zaplaceným soudním poplatkem za žalobu dle příslušné položky sazebníku soudních poplatků ve výši 3 000 Kč a odměnou právního zástupce za 2 úkony právní služby ve výši 6 200 Kč [2 úkony právní služby po 3 100 Kč dle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu], náhradou hotových výdajů ve výši 600 Kč (2 paušály po 300 Kč za 2 úkony právní služby dle § 13 odst. 1, odst. 3 advokátního tarifu), celkem tedy 9 800 Kč. Právní zástupce žalobce soudu nepředložil osvědčení o registraci plátcem DPH.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 7. listopad 2019

Mgr. Lucie Trejbalová.
samosoudkyně